

Voor even herenigd

Voor even herenigd

Renata Bijl

Dit boek draag ik op aan mijn vader, Arie Bijl:

8-5-1942 - 15-10-2012

Schrijver: Renata Bijl
Coverontwerp: Dennis Kramer
ISBN: 9789402163490
© Renata Bijl

~ Proloog ~

Als het regent, wil ik dat de zon schijnt. Eigenlijk ben ik van mezelf meer een zonnemens dan een regenmens, maar toch, af en toe heb je gewoon regen nodig in je leven. Het is vandaag ook een herfstdag met een grauwe lucht en het wordt elke dag een stukje eerder donker. Heerlijk! Ik vind het fijn om voor de buis te liggen met mijn fluwelen zwarte pyjama aan. Zappen voor de televisie en naar nutteloze programma's kijken. Alles uit de koelkast eten, terwijl je geen honger meer hebt. Doelloos rondlopen in huis, thee zetten, een sigaret roken, douchen, lezen; alles tegelijk.

Ik kan mezelf al tijden nergens op concentreren en ik ben uitgeput. Totaal uitgeput, mijn ogen voelen continue zwaar. Het is net of iemand op mijn ogen drukt. Slapen wil ik, slapen, maar het maakt niet uit hoeveel ik slaap, moe blijf ik. Futloos en geen energie. Mijn huid is grijs, mijn ogen stralen niet, mijn haar is dof, mijn kledingkast een rommel, rekeningen stapelen zich op. Samengevat is alles een puinhoop op dit moment. Als Simone mij zo zou zien, zou ze mij een schop onder mijn kont geven. 'Laat geen dag van je leven verloren gaan, geniet elke dag alsof het je laatste is', zei ze altijd. Makkelijker gezegd dan gedaan, maar Simone deed het. Elke dag opnieuw maakte zij van haar dag een feest.

Simone was altijd de sterkste van ons twee. De beelden flitsen voor mijn ogen en ik wil gewoon dat het herfst blijft, heel het jaar. In de herfst is het namelijk geoorloofd om niet naar buiten te gaan. Met mooi weer moet je een smoes verzinnen om binnen te blijven, heel irritant is dat. Met de herfst is het doodnormaal dat je depressief binnen op de bank ligt, niemand die er rare gedachten bij zal hebben. Hopelijk blijft het nog maanden herfst en hoef ik maanden niet naar buiten. Laat me gewoon met rust! Ik zou wel jaren op deze manier verder kunnen gaan en ik word onrustig bij het idee dat dit

gewoonweg niet kan. Verplichtingen roepen, op een gegeven moment moet je weer naar je werk. En eigenlijk ga je dan alleen om van het gezeur af te zijn. Puur omdat je er klaar mee bent om verantwoording af te leggen. Zo is de Nederlandse maatschappij waarin we leven, alles moet doorgaan. Er worden verwachtingen geschept en meningen gegeven. Iedereen weet het altijd beter, *but walk a mile in my shoes!*

Om over al het papierwerk in Nederland maar te zwijgen, alleen van alle post krijg je al een ergere zenuwinzinking dan dat je al zou hebben. Het liefst teken ik rode vlekken in mijn gezicht, dan is er namelijk 'echt' iets met je aan de hand, dan is iedereen tevreden. Krijg je af en toe kaartjes van collega's en vrienden of een bloemetje. Dan vinden mensen je pas echt zielig. Eigenlijk heel krom, want volgens mij ben je zeker als je de ziekte niet kunt zien dan als je de ziekte wel kunt zien. Een gebroken been is zichtbaar en wekt heel veel medelijden op bij mensen, maar hoezo? Zes weken in het gips en klaar is kees. En eigenlijk is het best een leuke periode. Oké, een beetje onhandig en je bent wat afhankelijk van andere mensen, maar verder is het één groot feest. Met iedereen een praatje maken en verder ben je kerngezond en gelukkig. Dus mensen met een gebroken been: stel je niet aan en geniet er maar lekker van, want het kan altijd veel en vele malen erger.

Mensen hebben bevestiging nodig in het leven, anders vinden mensen je ongeloofwaardig. Als je rouwt dan krijg je van de mensen om je heen maximaal een maand en dan moet je toch echt weer verder. Herfst, zomer, doet er niet toe. Familie dichtbij of een beste vriendin, het doet er niet toe wie, wat, waar en hoe. Aan de slag, stel je niet aan. Het leven gaat door. Je kunt er toch niets meer aan veranderen. Mensen zijn hard en koud. Je kunt toch niet in iemands lichaam en hersenen kijken? Als iemand er nog niet aan toe is om het leven weer op te pakken, welke reden dat dan ook is, vertrouw die persoon dan gewoon in plaats van gelijk achterdochtig te wor-

den. De eerste maand krijg je alle respect en de tweede maand is dit geheel anders. Waarom? Geen idee. Artsen zeggen dat je alleen maar depressiever wordt als je langer thuis blijft en de draad niet oppakt. Er is toch nergens een handboek voor een rouwsituatie? Er zijn tal van rouwsituaties en tal van persoonlijkheden. Waarom mag iemand niet rouwen op zijn eigen manier in zijn eigen tijd zo lang als diegene dat zelf als prettig ervaart?

Zelfs mijn eigen familie, mijn eigen ouders, zijn het gewoon 'zat'! Ze zijn het rouwen van hun dochter zat. Zo kan je het wel stellen ja. Ze praten er gewoonweg niet meer over en vragen inmiddels ook niet meer hoe het gaat. Het 'onderwerp' wordt vermeden en daardoor ontstaat er een afstand en wil je elkaar niet vaak meer zien. Iedereen ontwijkt mij, want ze hebben geen 'zin' meer in mij. Ik ben namelijk die zeurende rouwende dochter. Als je erover nadenkt, is het toch te zot voor woorden. En waarom heb ik er niet gewoon lak aan en blijf ik gewoon thuis? Om eerlijk te zijn heb ik daar geen antwoord op. Wat kan mij die buitenwereld schelen? Niemand weet hoe ik me voel, dus niemand kan conclusies trekken.

Het idee dat ik nooit, maar dan ook nooit meer met haar kan praten, maakt mij zo ontzettend verdrietig. Dat gevoel overvalt mij continue. Ik geloof nu oprecht dat mensen dood kunnen gaan door een gebroken hart. Het intense verdriet dat je voelt is roofofbouw op je lichaam. Misschien overlijden mensen dan wel aan de gevolgen van een andere diagnose, maar ik geloof dat het kan starten met een gebroken hart. Als ik eerlijk ben, word ik ook weleens boos. Boos op mezelf dat ik nooit meer de kracht heb om die vrije geest terug te krijgen die ik had. Nooit meer het ultieme geluk, er zal nu altijd een stuk missen. Er is een leven voor haar dood en een leven na haar dood. Naast het verdriet voel ik dus ook woede. Woede op haar en boosheid op mezelf en eigenlijk op heel de wereld. Waarom maken mensen dit mee? En elke mens maakt dit

mee, iedereen, geen uitzondering daargelaten. De ene persoon heeft wat meer geluk dan de andere, maar uiteindelijk maken we allemaal het rouwproces mee. En uiteindelijk gaan we allemaal dood. Het is zo ontzettend normaal geworden in het leven dat we van alles regelen en het doodgaan volledig hebben geaccepteerd. We moeten wel, maar wennen doe je er nooit aan. Doodgaan, het hoort erbij...

~1~

Carola

De leegte die ze heeft achtergelaten is onbeschrijfelijk en dat kun je alleen begrijpen als je zelf zoiets hebt meegemaakt. Het thuis zitten maakt mij ook gek, ik kan er niet meer tegen. Ik kan mijn collega's horen, hun gedachten lezen. Zelfs de mensen op straat kijken me raar aan. Misschien wilde ik mezelf juist niet laten kennen en hun ongelijk bewijzen, laten zien hoe sterk ik wel niet ben. Maar dat ben ik helemaal niet. Mijn hartsvriendin, mijn steun en toeverlaat, is dood. Zij was de allerbelangrijkste persoon in mijn leven. Mag ik rust alsjeblieft?! Het enge idee dat ik nooit meer met haar kan lachen, haar kan ruiken, haar raad kan vragen, haar kan zien, dat maakt mij elke dag intens verdrietig. Waarom moet ik door? Voor mezelf moet ik door, het is onmogelijk om voor altijd thuis te blijven, om je wonden te blijven likken. Zo werkt het gewoon niet. Je raakt steeds dieper in de put als je alleen thuis blijft, want, zoals ik al zei, dat zeggen de artsen. Als ik slaap voel ik niets, maar als ik wakker word komt de klap. Dan beseft ik opeens weer dat ze niet meer leeft, alsof je elke dag wakker wordt en opnieuw moet rouwen. Elke dag als je wakker wordt, hoop je namelijk dat je het gedroomd hebt. Dit duurt hoogstens een minuut en dan BAM, terug in de realiteit. Slapen, dat is het enige dat ik nu wil, gewoon slapen en niets voelen, helemaal niets. Ik ben niet meer hetzelfde als voor haar dood. Het leven is voor mij minder kleurrijk dan voorheen. Het leven wat ik nu ga leven is een leven met een gescheurd hart, dat niemand ooit nog zal kunnen lijmen. Ik pak de brief erbij. Zoals elke avond lees ik die door en hoop ik, na duizend keer lezen, duidelijkheid te kunnen vinden.

Lieverds,

Sorry, het spijt mij zo ontzettend.

Het lukt mij gewoon niet meer...

Verder leven kan ik niet, het heeft geen zin meer...

Wees niet boos, ik hou van jullie.

Liefs Simone

Maar helaas, ik kan niets ontdekken. Het enige dat ik weet is dat zij dit nooit op deze manier zou doen en dat de afscheidsbrief veel te kort is voor iemand die van schrijven houdt. Ze was tenslotte een hele goede journalist die op het punt stond om door te breken. Ik ken haar als geen ander, we deden alles samen! Haar ouders wonen in Engeland en wij zijn sinds de middelbare school onafscheidelijk geweest. Onze diepste geheimen hebben we gedeeld, we hebben samen gehuild, gelachen, zijn bang en jaloers geweest, hebben ruzies gehad, samengewoond en seks gehad. Ja, dat laatste was meer omdat Simone weer met research bezig was en deze keer ging het over liefde, seks, monogamie en gevoelens voor hetzelfde geslacht. We hebben het geprobeerd en enorm gelachen maar nee, we waren allebei overtuigd van de behoefte aan een man in ons leven. Maar zoals Simone altijd zei: 'Je moet alles geprobeerd hebben in je leven, want we hebben misschien maar één keer de kans om iets uit te proberen.' En dan dacht ik altijd: ja, dat is helemaal waar. Waarom altijd op een recht pad lopen, terwijl je het meeste leert van de zijpaden in het leven? Die zijpaden die we vaak zomaar voorbij lopen uit angst voor wat ze ons zullen brengen.

Simone's levensmotto was: 'Dood gaan we toch wel, dus probeer het en leef nu maar!' En ook daar heeft ze natuurlijk gelijk in. Daarom is het zo ontzettend vreemd dat juist zij zelfmoord gepleegd zou hebben. Aan de andere kant: misschien was ze weer met een experiment bezig, want met zo'n vrije geest stond ik nergens meer van te kijken. Wilde ze mij

shockeren en is het mislukt? Of is dit een misdrijf? Heb ik wat over het hoofd gezien en is het dan écht zelfmoord? Deze vragen malen dagelijks door mijn kop en houden mij elke nacht wakker. Het rare aan deze brief vind ik de tekst 'het heeft geen zin meer', want wat heeft geen zin meer? Waar was zij mee bezig waar ik niets vanaf wist? Simone heeft iets voor mij achtergehouden en ik dacht dat wij echt alles tegen elkaar zouden vertellen. Wat was er nu zo erg dat zij dit niet met mij kon delen? En waarom belde ze mij niet dat ze hier mee rondliep? Zelfmoord... Die gedachten maken mij heel boos en verdrietig... Wat ging er om in dat hoofd van haar...

Het is nu anderhalve maand geleden dat ze is gevonden in haar mooie kobaltblauwe keuken met boerenbond in haar kastjes. Ze had overal bloemen in haar prachtige huis, echt overal, in de keuken, woonkamer, badkamer, noem maar op. Het maakte haar vrolijk en door bloemen voelde ze dat ze leefde. 'Bloemen laten mij lachen, hoe chagrijnig ik ook ben', zei ze dan. Tulpen waren haar lievelingsbloemen, ze symboliseren de lente, de vrijheid en Nederland, wat wil je nog meer om je op te vrolijken, was haar uitleg. Tulpen stonden bij mij nog geen vier dagen en dan waren ze verwelkt en rijp voor de vuilnisbak. Wat Simone ermee deed, geen idee, maar voor mijn gevoel stonden haar tulpen wekenlang prachtig in bloei. Ze spreidden elke dag een geweldige, warme bloemengeur door haar woning en dat maakte je inderdaad rustig en vrolijk. Zo leek het althans, want helaas gaven ze in werkelijkheid geen lekkere geur af en daar moest een oplossing voor komen. Op een dag besloot Simone dat ze niet voor een andere bloem kon kiezen, maar wel voor een geur in de vorm van een luchtverfrisser. Het werd een frisse en kalme geur die oorspronkelijk van een orchidee was. Het leek echter alsof deze geur verspreid werd door de rechtopstaande tulpen waar haar huis mee vol stond. Witte tulpen waren haar favoriet en het effect met de kobaltblauwe keuken en muur was als een stilleven zo rustgevend. Het tegenovergestelde

van het karakter van Simone. Want zij was alles behalve stil en rustgevend. We spraken altijd af in haar appartement in plaats van dat van mij. Haar huis was fijn en in haar huis was alles op orde, terwijl in haar hoofd zij een druktemaker was.

Mijn appartement is twee straten verderop, maar als ik zo eens om mij heen kijk is het hier maar een sombere en saaie bedoeling. Bruine gordijnen, alles van hout en geen bloem in huis. De enige vrolijke kleur is de wc-bril, die is knalroze. Ik bedenk me dat ik van het weekend het appartement ga opvrolijken en verven. Maar nu zijn mijn ogen zo zwaar geworden dat ik mijn laatste rosé in één grote slok achterover sla en mezelf naar de slaapkamer sleep.

~2~

Verdomme! Weer door mijn wekker heen geslapen! Ik ben zeker een half uur te laat. Ik bedenk me dat ik toch maar eens moet stoppen met die slaappillen. Slaappillen en wijn zijn een perfecte combinatie om verdoofd te raken en om heerlijk te slapen, maar een mindere perfecte combinatie om weer wakker te worden. Zouden dit de ingrediënten van morfine zijn, die ik nu bij toeval heb ontdekt? Een klein binnenpretje met een sobere lach verschijnt op mijn gezicht. Soms ben ik bang dat ik een keer niet meer wakker zal worden door die troep, maar soms hoop ik dat ook. En de sobere lach verdwijnt in een terneergeslagen houding. Afbouwen dan, want dit gaat helemaal de verkeerde kant op. Vanavond wel wijn, maar geen slaappil!

Het is inmiddels negen uur, maar mijn ogen zijn zo zwaar, het voelt als midden in de nacht. Ik heb aardig wat make-up opgedaan om mijn wallen te verbergen, maar denk niet dat het iets heeft geholpen. Daar gaan we dan maar, en ik jump op mijn fiets die ook zwaar aan vervanging toe is. Deze groene krakkemikkige opoefiets was van mijn allerliefste vriendinnetje Simoontje en daarom doe ik deze nooit meer weg. De schelle wind voelt ijzig tegen mijn gezicht en ik bedenk me dat ik een muts moet gaan kopen tegen de kou, want er staat een koude winter voor de boeg.

Na tien minuten fietsen ben ik gearriveerd op mijn werk, 'Van der Meijden Advocatuur'. Vanaf de middelbare school ben ik hier eigenlijk blijven hangen. Mijn wens was om door te studeren voor advocaat maar door mijn ontmoeting met Simone kwam het er niet van. De verdiensten zijn prima. Het werk doe ik alleen maar om mijn leven te kunnen betalen. Het leven is alleen niet meer zo duur nu ik niet meer uitga en nachtenlang wegblijf en geen hotelletjes meer boek. Het leven dat ik leidde met Simone was spannend en uitdagend.

Wij waren elkaars avontuur en dat vulde mijn saaie baan prima aan. Wij 'maakten' het leven, elke dag maakten wij lol en beurden elkaar op. Dat is hoe het leven hoort te zijn: vol plezier. Vooruit, deur open, denk ik vastberaden. 'Goedemorgen Francien', zeg ik op mijn allervrolijkst.

'Goedemorgen Carola, lekker geslapen?'

'Eh... ja hoor, best', zeg ik lachend.

'Ja kind, mensen moeten afleiding hebben. Ik vind het goed van je dat je vorige week weer bent begonnen met werken.'

Hoor ik nu het woordje afleiding? Dat is ook weer een term die iedereen gebruikt, afleiding. Afleiding zie ik als een vorm van weglopen voor je angsten, problemen en verdriet. Thuis je wonden likken en het verdriet laten komen, daar is veel meer kracht voor nodig dan afleiding zoeken. Afleiding zoeken staat gelijk aan je kop in het zand steken, dus mijn haren springen overeind als mensen praten over afleiding. Mensen zijn echt kuddedieren, mensen praten elkaar na, ook al hebben ze geeneens door wat ze precies zeggen. Het antwoord dat ik geef is exact zoals ik hoor te antwoorden: 'Ja Francien, zo is het, ik ben blij dat ik vorige week de stap genomen heb om weer te gaan werken.'

Francien is het moedertype van ons advocatenkantoor, ze werkt er al jaren en denkt precies te weten hoe iedereen in elkaar steekt. Aangezien haar zoon de grote baas is, ben ik altijd erg vriendelijk tegen onze Francien. Ik heb geen idee wat ze eigenlijk doet op het kantoor en ze moet volgens mij al jaren met pensioen, want ze is stokoud. Nu eerst koffie halen, dan de post lezen. 'Ook een kopje?' vraag ik aan Francien.

'Nee, koffie is slecht voor je, dat weet je toch? En je weet toch ook dat ik het nooit drink, dus vraag het mij ook niet meer!'

'Zo, zo, rustig maar, ik wist niet dat je kwaad werd.'

Onze liefvallige Francien zucht alleen maar en loopt naar de keuken. Zo, ik heb weer even rust, dat gehijg in mijn nek van haar. Gelukkig werkt ze niet elke dag. En daar hebben we

Remco, de grote baas, waar ik het net over had. En eigenlijk is hij heel erg sexy. Beginnend grijs, bruine ogen, een George Clooney, maar dan in een meer ruigere, wat robuustere vorm. Maar ja, hij is een workaholic en getrouwd, zoals de meeste mensen van rond de dertig. Zijn vrouw Kim is een type advocatenvrouw: blond, lang, Burberrysjaaltjes en oersaai. Ze komt af en toe op de zaak en dan vraag ik mij echt af wat Remco ooit bezielde om met haar in het huwelijk te treden.

Een huwelijk is voor mensen niet meer bijzonder genoeg, ze denken er niet lang genoeg over na of ze de stap naar het huwelijk wel moeten nemen. Eigenlijk moeten mensen eerst eens goed nadenken: is dit de persoon waar ik nog bij wil zijn na 40 jaar? Geeft hij of zij mij die extra's in dit leven waardoor ik absoluut niet zonder hem of haar kan? Zou hij of zij elke dag een lach op mijn gezicht brengen? Maar nee, nadenken is er tegenwoordig niet meer bij, het is een vorm van de volgende stap volgens de geijkte volgorde: verkering, samenwonen, trouwen, kinderen en *the end*. Dat is namelijk wat de maatschappij van je verwacht en je omgeving ook. Kuddedieren dus. Die druk schijn je onbewust te voelen. Erg jammer, want een huwelijk heeft zeker meer betekenis dan gewoon maar 'een volgende stap'. Het is tegenwoordig ook veel te makkelijk om te scheiden, zodat het huwelijk op zich zo spannend niet meer is.

Maar als de volgorde nu verder zou gaan voor Remco, dan zullen ze intussen wel bezig zijn met het proberen om kindjes te maken. Ze zijn inmiddels al twee jaar getrouwd. Hun bruiloft was op een prachtige zonnige dag en Simone was er die dag ook bij. Wij hebben samen de grootste lol gehad op die bruiloft. Simone eindigde in bed met de ceremoniemeester en een stuk chocoladetaart en ik eindigde in bed met de getuige en een fles champagne. Ze vierden hun bruiloft in de zomer, wij kenden Remco al veel langer en ik had altijd gedacht dat hij met Simone zou eindigen. Ook al had ik Simone al in een hokje geplaatst van eeuwige vrijgezel, want deze vrouw was

een avonturier en zou een huwelijk veel te saai vinden. Maar toch hadden die twee een connectie en had ik het ontzettend leuk gevonden als het tussen hen iets geworden was.

In ieder geval was het een prachtige zomerse dag en ze vierden hun bruiloft op Ameland aan het prachtige strand van Hollum. Ik werkte al een paar jaar bij Remco's advocatenkantoor en ik mocht een introduc e meenemen naar de bruiloft. Dat werd natuurlijk Simone. Zij zag er trouwens nog mooier uit dan de bruid zelf. Ik zei nog zo tegen haar dat ze geen witte jurk aan mocht trekken, maar ik had beter kunnen zeggen dat ze juist een witte jurk aan moest trekken, want ze deed altijd het tegenovergestelde. Ze hield ervan om te provoceren en dan vervolgens er met mij snoeihard om lachen. Ze wilde voelen dat ze leefde. Wat heeft het voor zin om te leven als je niet voelt dat je leeft? Ik was haar muze en haar hulpje, ik deed mee en zij inspireerde mij. Ik was stiekem jaloers op haar vrije geest, maar ik merkte dat zij soms jaloers was op mijn stabiliteit. Een mix van ons twee was de populairste vrouw ter wereld geweest.

'Goedemorgen Carola, hoe gaat het met je?' roept Remco, terwijl hij doorloopt naar zijn kantoor in zijn mooie blauwe pak met afgestemde stropdas. Ik ontwaak uit mijn gedachte.

'Ja, goed hoor.'

Na  en week werken is alles alweer 'normaal', heel irritant en het maakt mij erg chagrijnig. Ik weet wel dat het voor hun anders is, maar kunnen ze geen rekening houden met mijn gevoelens? Harteloos.

De laatste tijd heeft hij het zo druk dat ik hem haast niet spreek. Simone vond hem onaantrekkelijk, wat ik niet begrijp, maar misschien was hij een te makkelijke prooi voor haar. Ze hield van het jagen en van de afstand, niemand te dichtbij laten komen. Op de begrafenis had hij een enorme grote bos bloemen bij zich, ietwat overdreven. En de bloemen waren ook nog eens witte rozen, terwijl er op de kaart echt stond witte tulpen. Maar ik was te verdrietig om er ook maar

iets over te zeggen. Hij komt haast nooit uit zijn kantoor en praten zonder iemands gezicht te zien, daar hou ik gewoon niet van. Ik loop zijn kantoor binnen en zie een berg papierwerk waardoor ik toch wel begrijp waarom hij er niet uit komt.

‘Hoe is het met jou, Remco?’

Waarop hij mij een blik geef, alsof ik vraag om met hem in bed te duiken.

‘Ja goed, maar gewoon erg druk, zoals je ziet. Is mijn moeder al binnen?’

‘Ja, en aan de thee’, zeg ik sarcastisch. ‘Jennifer en Paul heb ik nog niet gezien.’

‘Nee’, zegt Remco, ‘die zijn naar een zaak toe, komen rond de middag terug.’

Nou lekker, denk ik bij mezelf, dan zit ik met deze twee heel de ochtend opgescheept. Negen weken geleden om deze tijd gingen Simone en ik samen lunchen en nu is ze er gewoon niet meer. Waarom gelooft iedereen in zelfmoord? Stelletje gekken, ook de politie, ik ga er vanmiddag in mijn pauze nog eens heen. Het idee dat ze vermoord zou kunnen zijn, kan ik me eigenlijk ook niet voorstellen, want Simoon had totaal geen vijanden en ik wist alles van haar.

Ik word uit mijn gedachten getrokken door een harde bonk op het raam. Lizzy, de schoonmaakster: huisvrouwkje, gescheiden, twee dochters en een soort tweede moeder. Liz is ontzettend lief en grappig en waren haar dochters maar net als ik. Wat een trutten zijn dat zeg.

‘Hoi, hoi’, zegt ze vrolijk.

‘Hoi, Liz. Zo, zo, heb je een nieuwe coupe? Staat je goed zeg, dat korte donkere.’

‘Ja, leuk he, ik had even zin in een metamorfose. Zou je ook eens moeten doen!’

‘En bedankt, Liz, zie ik er zo erg uit?’ vraag ik.

‘Welnee, maar het is gewoon leuk, en je krijgt er weer een opkikker van.’

‘Maar jij heb toch geen opkikker nodig’, zeg ik tegen haar. Ondertussen ben ik met van alles en nog wat bezig en mijn mailbox aan het lezen.

‘Elke vrouw kan een opkikker gebruiken. Dus Carool, jij helemaal.’

Ze noemt me al jaren Carool, daar heb ik echt een hekel aan, maar inmiddels heb ik het maar geaccepteerd.

‘Waar heb je jouw metamorfose ondergaan?’ vraag ik.

‘In die nieuwe kapsalon om de hoek. De kapsalon heet LEF, dus je mag alleen naar binnen als je lef hebt’, zegt ze lachend.

Ze geeft me een knuffel waarbij ik de boodschap voel altijd bij haar terecht te kunnen. Ze spreekt dit alleen niet uit, dat is ook weer zo typisch. Mensen ‘durven’ de pijn, het verdriet, niet te benoemen. Er wordt omheen gedraaid en spastisch over gedaan. Er worden wel woorden gezegd maar die gaan dan geheel ergens anders over. Letterlijk benoemen, nee, dat durven mensen niet zo snel. En soms vind ik het ook wel best hoor. Lizzy is de enige die mij extra aandacht geeft en weet dat ik het elke dag nog zo ontzettend zwaar heb. Lizzy vertelt verder over haar kappersbeurt, maar ik hoor niets meer van wat ze zegt, want mijn e-mailprogramma vertoont iets raars.

Er verschijnt een mail met daarin de volgende tekst:

‘Wat jij denkt is waar, ik kan alleen verder niets zeggen. Ga op onderzoek uit en het recht zal zegevieren.’

Wat is dit voor iets vreemds?

‘Hallo!’ schreeuwt Lizzy in m’n oor.

‘Ja’, antwoord ik, ‘ik ben even wat aan het lezen, ik kom zo verder kletsen.’

Maar het enige waar ik aan kan denken is de email, de afzender is van onbekende aard. Vast gewoon vanuit een internetcafé verzonden. Wat is dit voor cryptische tekst? Heeft het met een zaak te maken of gaat het over Simone? Wat ik denk is waar, dus Simone is vermoord? Maar waarom gaat diegene